

være gjældende i det andet. Men foruden dette, at Paalideligheden i enkelte Tilfælde maatte kunne svækkes betydeligt, hvis Lovforslaget gif igjennem, saa har man fremhævet, og jeg troer med overmaade stor Grund, den overordentlige Vidtløftighed, der vilde blive fremkaldt ved denne Lovbestemmelse. Det er jo en ganske forbausende Bei, som et sædvanligt Andragende vilde have at gennemløbe, naar en Person vilde gjøre Brug af den Ret, som Lovgivningen nedlægger i hans Haand; naar han ikke vil gjøre Brug af sin Ret, behøver man jo ikke Loven. En saadan Ansøgning, som kommer ind til en Underautoritet, skal nemlig først sendes mangfoldige Steder hen for at erholde de fornødne Erklæringer; nu skal vedkommende Ansøger igjen udtale sig, og han vil sandsynligt udtale sig om disse Erklæringer; — der finder altsaa en første Art af Forhandling Sted mellem vedkommende Underøvtighed og Ansøgeren; — og, først naar dette er bragt til Endelighed, kan Sagen komme ind til Melleminstantsen, til Amtmanden; men, naar denne seer den store Mængde af forskjellige Udtalelser i den ene og den anden Retning, skulde det dog være besynderligt, om han strax skulde være tilbøielig til uden nogen Dplysning at afgive sin Erklæring, hvorved Ansøgningen endnu ikke er afgjort, men i de fleste Tilfælde skal gaae til Ministeriet for endeligt at afgjøres. Han vil altsaa være nødsaget til selv at tilvejebringe nærmere Dplysninger, og dette har han ikke Lov til; han kan ikke skrive tilbage til Underøvrigheden og angive, hvad der efter hans Formening bør tilvejebringes, og fordre det uopholdeligt indsendt; nei, Sagen skal gaae tilbage, med disse nye Erklæringer skal den paany gaae tilbage til Ansøgeren, og der skal gives ham ny Anledning til at gjøre fornyede Indlæg i Sagen, hvilke atter kunne fremkalde fornyede Contraindlæg, og saaledes vil enhver Tilbagegang fra en overordnet Autoritet til en underordnet kunne gjensøde hele Processen paany, og, naar Sagen endelig kommer til Ministeriet, og der da mangler Noget, vilde den kunne begynde heelt forfra. Men man seer dog ikke godt, hvorledes nogen Sag med den sædvanlige Forretningsgang skulde kunne tilendebrin-

ges paa den Maade, ikke at tale om, at, naar chicanøse Personer — og af saadanne maa der vel ogsaa findes nogle, og Lovgiveren kan ikke undlade at tage Hensyn til de Ulemper, der ved dem kunne fremkaldes — ville, og det i fuld Udstrækning, benytte sig af Loven, saa vilde jo mangfoldige Sager vedkommende Borgernes Interesser blive i allerhøieste Grad forulempede ved den Forsinkelse, som en anden Person kunde fremkalde i deres Afgjørelse ved at benytte sig af sin Ret.

Imidlertid indrømmer jeg, at, hvor stor Bægt man end bør lægge paa disse Grunde, som jeg nu i Kortheit har angivet, saa er det dog for mig personlig endnu ikke disse, der have den afgjørende Bægt. Jeg overseer slet ikke, at de alene maaskee kunne være mere end tilstrækkelige til at gjøre ethvert Lovforslag af denne Art utilraadeligt; men for mig personlig er der endnu en anden og sidste Grund, jeg skal anføre, der har den afgjørende Betydning. Det er nemlig den, at man her efter min Formening skaaer i Begreb med at gjøre et høist farligt Overgreb paa Administrationens Gebeet. Jeg kunde gjerne sige, at det, man vil, er noget Uconstitutionelt, det er en uconstitutionel Mand, der gaaee igjennem dette Lovforslag, forsaavidt — jeg skynder mig med at tilføie Forklaringen — man maa erkende, at det, der er Grundprincipet i det Constitutionelle, er den fornuftige Ordnen af de forskjellige Statsmagters indbyrdes Forhold; men dette er jo den største Tilstedesættelse af denne Ordning. Naar man overgiver Administrationen Afgjørelsen af en Sag, bør man dog ikke tilslige blande sig ind i de Forhandlinger, som Administrationen indenfor sit Omraade finder nødvendige og hensigtsmæssige, for at komme til den Afgjørelsesmaade, som stemmer med den samvittighedsfulde Opfattelse af Sagen fra Administrationens Standpunkt. Saalænge Administrationen altsaa siger: „for at vi kunne udøve en os lovlig overdragen Ret, at afgjøre Sagerne paa den Maade, vi ansee for hensigtsmæssig, retfærdig og billig, fordre vi, at vore underordnede Embedsmænd maae give Erklæringer i den og den Form, og vi finde det ikke stemmende med, hvad vi ansee for hensigtsmæssigt, at de afgives i den og den Form,“